

◀ ELŐSZÓ

A kedves Olvasó az *Elpis* harmadik számát tartja a kezében. Kezdeti célkitűzéseink változatlanok maradtak, továbbra is a filozófia szakos hallgatók kiemelkedő munkáinak kívánunk lehetőséget biztosítani arra, hogy nyilvánosságot kaphassanak. Szerkesztői elveinknek megfelelően az itt közölt munkák által kívánjuk bemutatni az értekező próza formai követelményeit, hogy ily módon a hallgatók egymástól sajátíthassák el ennek a jártasságnak a fortélyait. Hiszen ez jártasság, *tekhné*, ami tanulható és gyakorlással tökéletesre fejleszhető, és éppen emiatt nem is az írás legnehezebb oldala. Kivitelezésével még nem jutottunk túl azon az eljárásán, melyet Collingwood nagyon találóan „ollózó-ragasztó módszernek” nevez. Éppen ezért előnyben részesítettük – és ez a továbbiakban is így lesz –, azokat a dolgozatokat, melyek a formai követelmények betartása és megfelelő használata, valamint a stílus *mellett* az önálló gondolkodás igényével lépnek fel.

Legújabb számunkban nemcsak a kiemelkedő graduális hallgatók, de már a doktorandusok munkái is olvashatóak, ily módon nekik is lehetőséget tudunk nyújtani írásaik megjelentetésére. Ennek köszönhetően nem csupán a graduális hallgatók tanulhatnak egymás műveiből, hanem belátásuk nyílhat a doktorandusok munkáiba is. Természetesen szeretnénk megőrizni a graduális hallgatók írásainak hegemoniáját. Egy másik újítás, hogy lapunkban első ízben kaptak helyet recenziók Faragó-Szabó István recenzióíró szemináriumának köszönhetően. Ezáltal közvetlen kapcsolat alakult ki folyóiratunk és egy egyetemi tanóra között. Örömlénk, ha intézetünk többi oktatója is igyekezne hasonló viszonyt kialakítani velünk és buzdítanáak hallgatóikat a részvételre.

A fentiek miatt ezúttal különösen nehéz volt a felhívásra beérkező munkák elbírálása. A dolgozatokat természetesen versenyeztettük egymással, eközben pedig olykor elbizonytalanodtunk. Egy átlagos szerkesztő ugyanis bármikor képes megítélni egy munka stílusát, koherenciáját, érvelésének feszességét, vagy a szakirodalom elégségességét, ám a vizsgált kérdés relevanciáját, a téma újszerűségét csak a hozzáértő ítélheti meg. Néhány döntésünk meghozatala érdekében ezért tanárainktól, hallgatótársainktól kértünk és kaptunk segítséget. Ezúton szeretnénk tehát köszönetet mondani Erdélyi Ágnesnek, Ullmann Tamásnak és Varga Péternek a készséges közreműködésért, de elősorban Orthmayr Imrének a teljes szöveg lektorálásáért.

A szerkesztők

TANULMÁNYOK